

Men når man kommer rundt – og det kan jeg så se, når jeg er rundt i fængslerne og i arresthusene, at sådan er det: Der er der de forhold for de indsatte, for de kriminelle i dette land. Men når jeg så kommer rundt på de psykiatriske afdelinger, og jeg har snart været på alle landets lukkede psykiatriske afdelinger, er det ganske andre forhold, der gør sig gældende. Der har patienterne ikke ret til enestue; de har ikke ret til at komme ud i frisk luft; de har ikke ret til en beskæftigelsesplan; de har ikke ret til at blive fulgt ud, hvis der ikke er personale til stede. Og hvis det er nødvendigt at bæltefiksure, at spænde en patient fast til sengen, ja, så har de heller ikke ret til, at der sidder en person hos dem og holder øje med dem og hjælper dem, hvis de skal på toilettet, eller hvis de pludselig kaster op.

Den lov, vi her ser, og som Folketinget i dag vedtager, giver ikke forbedrede forhold for disse mennesker. Samtidig sker der en indskrænkning i retssikkerheden for alle de mennesker, der bliver indlagt på psykiatriske afdelinger.

Og jeg vil fastholde det synspunkt, jeg gjorde gældende forleden dag under andenbehandlingen, at jeg mener, at lovforslagets § 3, stk. 6, direkte strider mod Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Det kan ikke være rigtigt, at fordi man bliver indlagt på en psykiatrisk afdeling, kan afdelingens overlæge beslutte at udlevere alle mulige dybt personlige oplysninger om én til alle mulige forskellige instanser m.fl., som der står i loven. Det kan ikke være rigtigt, og jeg har bedt ministeren om at svare på spørgsmålet: Hvordan harmonerer det med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, hvor der står, at enhver har ret til respekt for sit privatliv og sit familieliv, sit hjem og sin korrespondance?

Jeg håber på, at ministeren kan svare på det i dag. Ellers har jeg stillet spørgsmålet som et skriftligt spørgsmål, og så må vi jo så se, hvad der bliver svaret.

Loven giver ingen forbedring for de psykiatriske patienter, desværre. Derfor må jeg som en undtagelse fra Venstres gruppe stemme imod denne lov.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Vi har jo haft en meget grundig debat om dette lovforslag, ikke alene mange gange her i salen, for lovforslaget har været førstebehandlet ikke

mindre end tre gange, og så havde vi tidligere på ugen en meget grundig andenbehandling.

Men der har også været øvrige drøftelser af dette lovforslag, både høringer i Landstingssalen og en høring i Folketingets Retsudvalg sidste sommer.

Det er altså et lovforslag, der har været gennemgået og været underlagt en meget, meget grundig behandling af Folketingets medlemmer; det vil jeg blot erindre om i disse tider, hvor man taler meget om, at tingene går for hurtigt her i Folketinget. Det er i hvert fald ikke noget, man kan beskyldte dette lovforslags behandling for.

Hr. Peter Duetoft er meget engageret på det felt, og det har jeg fuld respekt for og anerkendelse af. Jeg synes blot, at det er ærgerligt, at hr. Peter Duetoft, som på mange måder taler de psykisk syges sag godt og har gjort det ikke bare her i Folketinget, men også i det amtsråd, hvor hr. Peter Duetoft har beskæftiget sig med psykiatri, vælger denne alt-eller-intet-politik, når han i øvrigt har både indsigt og et stort engagement i sagen.

Det er ærgerligt, at CD også denne gang på baggrund af den anbefaling, ordføreren har givet sit parti, også vælger ikke at ville stå bag psykiatriloven. Sådan var det i 1989, hvor hr. Peter Duetoft også fik overbevist CD om, at man ikke skulle stå bag loven, og sådan er det i år.

Det er ærgerligt, for vi har selvfølgelig brug for, at de partier, der er engageret på det her felt, også vil tage medansvar, også når der sker forbedringer. Og hr. Peter Duetoft må erkende, at denne lov fra sin første færd har haft til formål at være en lov, der regulerer det meget indgribende, som samfundet her gør over for psykisk syge mennesker, nemlig at frihedsberøve dem administrativt, at der skal der være nogle retssikkerhedsgarantier.

Det er det, som er lovens fundament. Det har det været hidtil, og det er det også i dag. Men regeringen har erkendt, at Folketinget her ligesom samfundet i øvrigt har fokuseret på betydelig mere end på selve de retssikkerhedsgarantier, der ligger, når man laver administrativ frihedsberøvelse, og mere har set på behandlingssiden, på patienternes behandling, det samlede behandlingsforløb både inden for sygehusvæsenet, og også over til det, der foregår i det ambulante system med den socialpsykiatriske indsats, der finder sted i primærkommunerne.